

Sneeuwvogels

Sneeuwvogels

Miriam Mylene Molhuizen

Eerder verschenen van dezelfde auteur:
Miriam's Vlecht Lessen (non-fictie)

Schrijver: Miriam Mylene Molhuizen
Coverontwerp: Miriam Mylene Molhuizen

© Miriam Mylene Molhuizen

1.

Met glanzende ogen keek Sienna naar de sneeuwvlokken die langzaam naar beneden dwarrelden. Ze vond het een prachtig gezicht om de vlokken te zien vallen met als achtergrond de donkere hemel. Genietend stak ze haar handen nog dieper in de zakken van haar warme winterjas. Er ging toch niets boven het winterseizoen! Het hele dorpje was altijd al vroeg in kerststemming, de eerste sneeuw liet nooit lang op zich wachten en het was elke dag even vredig en rustig.

Sienna wist dat ze bofte met zo'n woonplaats. Ze had een leuk, klein appartementje voor zichzelf in één van de zijstraten van het dorp, wat betekende dat ze maar een paar minuten hoefde te lopen naar de hoofdstraat. Het dorpje was zo klein dat er geen bussen reden en auto's alleen op de parkeerplaats voor de hoofdstraat mochten parkeren. Fietsers kwamen wel vaak door het dorp. Meestal maakten ze een korte stop bij de herberg voor ze verder fietsten, want Meadowcastle was geen plaats om lang te blijven.

Er was één hoofdstraat met een supermarkt, twee kledingwinkeltjes en nog drie andere winkels waar uiteenlopende producten verkocht werden. Hierdoor hoefden de inwoners bijna nooit naar de stad voor hun inkopen. Verder was er in het dorp een klein restaurantje waar broodjes verkocht werden en dan was er natuurlijk nog de herberg met een heel goed restaurant.

Sienna kwam graag in de herberg. Bijna elke avond ging ze er wel even heen om iets te drinken voor ze weer terug naar huis ging. Ze vond het er gezellig, zeker als de open haard aan was. Dan ging ze met een grote beker warme chocolademelk met slagroom voor het vuur zitten om naar de dansende vlammen te kijken en weer op te warmen na alle kou van buiten. Negen van de tien keer kreeg ze binnen een paar minuten gezelschap van Terence, de jongen die

de herberg runde met zijn vader. Bijna iedereen wist dat Terence een oogje op haar had, wat ze zelf niet gek vond aangezien ze het enige meisje van zijn leeftijd in het dorp was.

Ze geloofde dat haar leeftijd de enige reden was dat Terence haar leuk vond, hoewel ze het verder altijd heel goed konden vinden samen. Terence kon haar als geen ander aan het lachen maken en als ze zich verdrietig voelde, wist hij haar altijd op te vrolijken. Daarom vond ze hem zo leuk, iets wat hij niet wist. Hij dacht dat ze alleen maar vrienden wilde zijn, waardoor hij haar nog nooit echt mee uitgevraagd had.

Denkend aan Terence begon Sienna te lopen over de met sneeuw bedekte straat. Hier en daar stonden ouderwetse lantaarns, die een vaag licht wierpen op het witte landschap. Sienna had geen licht nodig om bij haar huis te komen. Ze kende ieder hoekje en elk straatje van het dorp, wat niet moeilijk was aangezien er weinig hoekjes en straatjes waren.

Naast de hoofdstraat waren er nog vier zijstraten, waarvan er één een doorgaande weg was naar het oude kasteel dat de toeristische trekpleister was van de omgeving. Sienna was één keer in het kasteel geweest, maar ze vond het niets bijzonders. Het was een kasteel en daarmee was alles gezegd. Toch kwamen er veel toeristen op af. Natuurlijk was Sienna daar blij mee, want veel van hen aten of dronken iets in de herberg van Terence en sommigen bleven zelfs een nachtje slapen.

Naast de doorgaande weg en de hoofdstraat waren er in Meadowcastle twee zijstraten met kleine huizen, die er van buitenaf allemaal hetzelfde uitzagen. De derde zijstraat was voor het ziekenhuis, want hoewel het dorp maar klein was, had het wel het enige ziekenhuis van de omgeving. De meeste inwoners van het dorp werkten in het ziekenhuis, net zoals Sienna. Ze deed administratief werk, waar ze redelijk goed voor betaald werd. Hierdoor hoefde ze eigenlijk nooit op een cent meer of minder te kijken, zeker niet omdat de huur in het dorp zo laag was.

Veel mensen wilden daarom in Meadowcastle wonen, maar er was natuurlijk maar weinig plaats en bovendien was er weinig te doen in het dorp. Er gebeurde eigenlijk nooit iets spannends, alles was even voorspelbaar. Sienna vond dit helemaal niet erg, ze hield juist van die voorspelbaarheid! Van tevoren wist ze precies wat wanneer zou gebeuren en waar iets zou zijn. Ook van de kerstversiering wist ze elk plaatsje te benoemen. De grote kerstster op de fontein voor de herberg, de knipperende lampjes rondom het huis van meneer Walters en de kapotte lantaarnpaal aan het begin van haar straat met een grote kerstbal er aan.

Glimlachend keek Sienna naar de rode bal, die voor een deel bedekt was met sneeuw. Zonder aarzelen veegde ze de vlokken weg, hoewel er over een halfuur weer een nieuwe laag op zou liggen. Toch kon ze het niet zo laten, die sneeuw moest er even af! Haar koude hand veegde ze af aan haar jas. Ineens drong het tot haar door dat er iets niet klopte. In de verte kon ze de contour van het kasteel zien, maar waarom brandde er licht? Het was nacht, het moest donker zijn!

Verbaasd keek ze naar de lichtjes. Was er een feest in het kasteel waar ze niets van wist? Of was er iets anders aan de hand? Ze bleef kijken naar de verlichting. Ergens had ze het idee dat er iets heel anders gaande was. Iets wat niet klopte... Er hoorde geen licht te branden op dit tijdstip! Langzaam merkte ze dat de lichtjes uit gingen. Dat was echter niet het enige: alles om haar heen werd zwart...

Ongerust liep Terence 's ochtends over de hoofdstraat van Meadowcastle. Hij was moe, maar hij weigerde om terug naar bed te gaan. Hij wist namelijk heel goed waarom hij zo moe was: afgelopen nacht had hij raar gedroomd. In zijn droom werd Sienna aangevallen door een stel jongens, die haar in elkaar sloegen en haar vervolgens achter lieten in de sneeuw. Hoewel het maar een droom geweest was, maakte Terence zich toch zorgen. Zo snel mogelijk liep hij in de richting van Sienna's huisje. Aan het begin

van haar straat bleef hij even aarzelend staan. In zijn droom was Sienna bij een lantaarnpaal aangevallen. De lantaarnpaal was uit geweest, dat wist hij nog. En net als elke andere inwoner van het dorp wist hij precies welke lantaarnpaal dat was.

Met tegenzin verplaatste hij zijn blik. Als zijn droom echt waar zou zijn... Nee, dat weigerde hij te geloven! Er was niets aan de hand met Sienna! Waarschijnlijk zou ze hem alleen maar uitlachen als hij bij haar aanbelde. Met die gedachte in zijn hoofd wilde hij zich alweer omdraaien. Een rode vlek in de sneeuw trok echter zijn aandacht. Bloed! Gealarmeerd holde hij naar de lantaarnpaal toe. In de sneeuw waren verschillende rode vlekken te zien. Ineens wist Terence dat het niet zomaar een droom geweest was.

“Sienna!” riep hij angstig. Hij begon te rennen, ondertussen kijkend naar het spoor van bloed. Ver ging het spoor niet...

“Sienna!”

Het was niet meer dan gefluister wat er uit zijn mond kwam. Geschrokken knielde hij in de sneeuw naast haar. Ze lag met haar knieën opgetrokken, alsof ze geprobeerd had zichzelf te beschermen. Haar gezicht was blauw, zowel van de kou als van verwondingen. Overal zag hij bloed: op haar gezicht, op haar kleren en naast haar in de sneeuw. Paniekerig trok hij aan haar arm.

“Sienna... Sienna, hoor je me?” drong hij aan. “Sienna!”

Als antwoord kreeg hij een zacht gekreun. Met tranen van geluk in zijn ogen boog hij over haar heen. Ze leefde nog!

“Help!” riep hij toen. “Ik heb hulp nodig! Ze moet naar het ziekenhuis!”

Meteen kwamen er mensen aangelopen. Zonder iets te vragen, tilde meneer Walters Sienna op en droeg haar naar het ziekenhuis, waar ze meteen naar de eerste hulp gebracht werd. Terence werd gedwongen te wachten. Nerveus ijsbeerde hij door de wachtkamer. Elke keer als er een dokter binnen kwam, keek hij hoopvol op, maar elke keer liep de dokter verder. Zenuwachtig

wachtte hij af. Na wat wel een uur leek, kwam er een dokter de wachtkamer in die vroeg: "Wie heeft Sienna binnen gebracht?"

"Ik!" vloog Terence op. "Hoe is het met haar?"

"Ah, natuurlijk, Terence," glimlachte de dokter. "Ze leeft nog, Terence, ze wordt weer helemaal beter. Ze is hard aangepakt, maar ze redt het wel. Je hoeft je geen zorgen te maken!"

"Mag ik haar zien?" wilde hij weten.

"Heel even. Ze heeft rust nodig, heel veel rust!"

"Ik blijf niet lang," beloofde hij.

"Goed dan. Kom maar mee!"

Met een kriebel in zijn buik volgde Terence de dokter naar de kamer waar Sienna lag. Haar gezicht was niet langer blauw van de kou, maar nog wel hier en daar opgezwollen en haar oog begon paars te worden. Met een zielig glimlachje keek ze naar hem op.

"Hé, Terence... Jij bent ook snel hier!"

"Ik heb je gevonden... Wat is er gebeurd?" wilde hij meteen weten.

"Ik weet het niet, Terence, ik weet het echt niet!" zuchtte ze vermoeid.

"Sorry..." zei hij, zijn ogen neerslaand.

"Het geeft niet, Terence, ik wil het zelf ook weten! Het enige wat ik nog weet, is dat ik licht zag in het kasteel. Toen werd alles donker..."

"In het kasteel?" herhaalde hij verbaasd. "Gisteravond?"

"Ja, dat vond ik ook zo vreemd!" knikte ze, hoewel ze probeerde haar hoofd niet te bewegen.

"Maar... maar..." stamelde hij.

"Terence, nog één minuut!" waarschuwde de dokter.

"Ja, ja," reageerde hij haastig. "Sienna..."

"Het is al goed, Terence, ik wil toch slapen," zei ze met een halve glimlach.

"Hoe erg zijn je verwondingen?" wilde hij al laatste weten.

"Ik ben overal bont en blauw, ik heb een aantal gekneusde ribben en ik heb drie gebroken vingers," gaf ze met tegenzin toe. Ze wist al precies hoe hij ging reageren en dat wilde ze voorkomen.

Daarom verzweeg ze de hechtingen die ze op diverse plaatsen had. Wie het ook geweest was, hij of zij had haar heel hard aangepakt!

“Oh, Sienna!”

“Terence, ik overleef het wel, maar ik ben echt heel moe. Sorry...” fluisterde ze. Nog voor hij had kunnen reageren, waren haar ogen dicht gevallen. Met pijn in zijn hart boog Terence zijn hoofd. Voorzichtig drukte hij een kus op haar bruine haar.

“Ik hou van je, Sienna,” fluisterde hij in haar oor. Toen draaide hij zich om en verliet de kamer.

2.

Verbaasd keek Sienna naar de lichtjes die brandden in het kasteel. Was er een feest waar ze niets van wist? Of was er iets anders aan de hand? Ze bleef kijken naar de verlichting. Ergens had ze het idee dat er iets heel anders gaande was. Iets wat niet klopte... Er hoorde geen licht te branden op dit tijdstip! Langzaam merkte ze dat de lichtjes uit gingen. Dat was echter niet het enige: alles om haar heen werd zwart... Een stekende pijn ging door haar hoofd. Wat gebeurde er? Haar hoofd begon steeds erger te kloppen. En waarom kon ze haar ogen niet openen?

Sienna schrok wakker uit haar droom. In gedachten beleefde ze het begin van de mishandeling opnieuw. Het was nog langer doorgegaan, dat wist ze zeker. En anders bewezen haar verwondingen dat wel! Maar wat was er precies gebeurd? De lichtjes in het kasteel, die kon ze zich nog herinneren. Alleen alles wat daarna gebeurd was, was uit haar gedachten verdwenen. Behalve Terence... Ze was maar half bij bewustzijn geweest toen hij haar gevonden had in de sneeuw. Hij moest zich kapot geschrokken zijn, besefte ze. Arme Terence...

“Zo, je bent eindelijk weer wakker!”

Sienna probeerde op te kijken naar de dokter, maar haar hoofd deed nog te veel pijn.

“Weet je al wat er gebeurd is?” wilde de dokter weten.

“Nee...”

“Geeft niets, geeft niets!” was zijn reactie. “Hoe voel je je nu?”

“Mijn hoofd doet zeer...”

“Dat zal wel, ja! Ik zal je nog een pijnstillertje geven, dan zakt het weer. Zodra de pijn minder is, mag je van mij naar huis, want ik zie geen reden om je hier nog langer te houden. Maar ik laat je

alleen gaan als ik weet dat er thuis iemand is die voor je kan zorgen!" zei de dokter streng. "Heb je familie hier?"

"Nee, dat weet u."

"Inderdaad, maar ik moet het vragen. Wonen ze in de buurt?"

"Nee, ze wonen in Burgcastle, dat is..."

"Tachtig kilometer hier vandaan," maakte de dokter haar zin af.

"Ik weet het, Sienna. Maar ik laat je niet gaan als er niemand is die op je kan letten! Is er niemand die een beetje voor je wil zorgen? Vast toch wel? En anders is Terence er nog!"

"Terence..." fluisterde ze met een glimlach.

"Ik denk dat hij vanmiddag nog wel langs komt, dan zal ik het hem vragen," beloofde de dokter. "Rust maar tot dan!"

Sienna sloot haar ogen weer. Terence... Natuurlijk zou hij voor haar willen zorgen! Maar kon ze dat, hem voor haar laten zorgen? Zou dat niet raar zijn? Ze wist wat hij voor haar voelde. Of zou dit haar kans zijn om hem te laten weten hoe zij zich voelde? Ze was te moe om erover na te denken. Binnen een paar tellen was ze weer in diepe slaap.

Toen ze wakker werd, stond Terence naast haar bed.

"Hé," glimlachte hij. "Hoe voel je je?"

"Beter," antwoordde ze eerlijk. De pijn was minder geworden en ook de moeheid was gezakt.

"Mooi zo! De dokter zei dat je naar huis mocht als je geen pijn meer had, maar hij wil dat er iemand op je let. Je ouders wonen te ver weg, dus waarom kom je niet een tijdje in de herberg logeren?" stelde hij voor.

"In de herberg? Maar dat is voor gasten!"

"Sienna, het is november, het is winter hier! Er ligt een dik pak sneeuw, maar wintersporters komen hier toch niet. En die tweeënhalve toerist per maand die hier komt voor of na een bezoek aan het kasteel gaat veel liever naar een viersterrenhotel met een verwarmd binnenzwembad en een restaurant met een menulijst waarvan je hoopt dat de prijzen werkelijk het telefoonnummer van het hotel zijn!"